U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2 128 01, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 11. 2012, č. j. 30 A 118/2012-5,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“) ze dne 20. 11. 2012, č. j. 30 A 118/2012 - 5. Tímto usnesením postoupil krajský soud danou věc Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Krajský soud svůj názor opřel o § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), účinný do 26. 11. 2012. Konstatoval, že v dané věci je správním orgánem Úřad práce České republiky a jeho krajské pobočky jsou pouze organizační součásti. Nemají proto sídlo ve smyslu ustanovení § 7 s. ř. s., pomocí něhož by bylo možno určit místní příslušnost jiného soudu než městského. V souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. proto postoupil věc městskému soudu.

Usnesení krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které nesouhlasí s postoupením věci městskému soudu. Uvádí, že místně příslušným je soud, v jehož obvodu správní orgán sídlí, což je předpokladem účinné a hospodárné soudní kontroly. Namítá obcházení zákona ve vztahu k organizaci Úřadu práce ČR a uvádí, že rozhodovací činnost provádí jen pobočky, respektive kontaktní pracoviště. Domnívá se, že z dikce zákona č. 73/2011 Sb., o Úřadu práce České republiky a o změně souvisejících zákonů plyne struktura necentralizovaného správního úřadu. Z toho usuzuje, že městský soud nemůže být místně příslušný. Krajskému soudu vyčítá nedostatečnou aplikaci zákona 303/2011 Sb., kterým byl novelizován s. ř. s., a který otázky místní příslušnosti upravuje. Na závěr stížnosti rozporuje poučení o opravném prostředku, které bylo uvedeno

v usnesení krajského soudu. Poukazuje na skutečnost, že případný přezkum tohoto rozhodnutí protahuje zahájené řízení. Navrhuje tedy, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc mu byla k řízení přikázána.

Nejvyšší správní soud si pro posouzení dané věci nejprve vyžádal soudní spis, který byl v mezidobí postoupen městskému soudu. Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením ze dne 18. 1. 2013, č. j. 4 Ad 3/2013 – 15, které nabylo právní moci dne 23. 1. 2013 (ten den bylo doručeno stěžovateli), byla věc postoupena zpět krajskému soudu. Z uvedeného usnesení plyne, že městský soud postupoval v souladu s § 7 odst. 3 s. ř. s. účinném od 26. 11. 2012 ve spojení s přechodným ustanovením uvedeným v článku XXV. bod 1 zákona č. 396/2012 Sb. Na základě novelizovaného předpisu potom dospěl k závěru, že místně příslušným je krajský soud.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přípustná. Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí, u nichž odnětí možnosti brojit proti nim kasační stížností stěžovatele v jeho právech účastníka řízení nikterak nezkracuje. Usnesení o postoupení věci jinému místně příslušnému soudu je možné považovat za rozhodnutí, jímž se sice upravuje vedení řízení, avšak kasační stížnost je proti němu přípustná. Důvodem přípustnosti je skutečnost, že rozhodnutím o postoupení věci dochází k zásahu do práva účastníka řízení na zákonného soudce. Stejný názor vyslovil Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 – 101 a k principu zákonného soudce mimo jiné poznamenal, že „*Rozhodnutí krajského soudu ve věci místní příslušnosti totiž právě s přihlédnutím k závažnosti uvedeného principu musí být umožněno podrobit přezkumu Nejvyšším správním soudem, a to tím spíše, může-li se v takové věci na Nejvyšší správní soud obrátit ten z krajských soudů, jemuž byla věc postoupena. Může-li takovou kognici vyvolat (nikoli ve svém ústavně garantovaném právu) dotčený státní orgán, tím spíše musejí mít takovou možnost i ve svém ústavně zaručeném subjektivním právu dotčení účastníci řízení.*“.

V daném případě je však situace, v důsledku vývoje procesně významných okolností, odlišná. V mezidobí, od podání kasační stížnosti do jejího posouzení, rozhodl Městský soud v Praze tak, že věc krajskému soudu vrátil. Za této konstelace důvod kasační stížnosti odpadl, neboť věc byla vrácena ke stejnému soudu, u kterého byla vedena před podáním kasační stížnosti, a nastal tak stav, jehož nastolení se stěžovatel domáhal. Jedná se o situace, ve které je namístě, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Mimo shora uvedené zdůvodnění poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že městský soud rozhodl o místní příslušnosti správně, v souladu se zákonem.

S účinností zákona č. 396/2012 Sb. od 26. 11. 2012 došlo ke změně pravidel pro určení místní příslušnosti tak, že podle ust. § 7 odst. 3 s. ř. s. je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě, v jehož obvodu se zdržuje, ve věcech důchodového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební

neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi. Podle čl. XXV citovaného zákona věci taxativně uvedené v ust. § 7 odst. 3 s. ř. s., v nichž byla dána místní příslušnost Městského soudu v Praze a ve kterých nebylo rozhodnuto do dne účinnosti zákona č. 396/2012 Sb., převezmou a dokončí krajské soudy místně příslušné podle ust. § 7 odst. 3 s. ř. s. Tato novelizace s. ř. s. nebyla v době rozhodování krajského soudu účinná a krajský soud tak zcela správně postupoval podle tehdejšího znění. V mezidobí se však zákonná úprava změnila, což zapříčinilo, že místně příslušným se stal krajský soud.

Protože věc dávek pomoci v hmotné nouzi je výslovně uvedena v ust. § 7 odst. 3 s. ř. s., kdy je pro určení místní příslušnosti soudu rozhodující bydliště žalobce, je správné rozhodnutí městského soudu ze dne 18. 1. 2013, čj. 4 Ad 3/2013 – 15, kterým byla věc postoupena zpět krajskému soudu. Žalobce má totiž bydliště v Březinách, okres Svitavy a nachází se proto v obvodu Krajského soudu v Hradci Králové, který je příslušný danou věc projednat.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že byly naplněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti z důvodu, že o téže věci již soud rozhodl, a proto ji, ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu